

er et Moment, som slet ikke er kommet frem i Udvalgets Betænkning, men som forekommer mig at være af nogen Betydning med Hensyn til Bedømmelsen af denne Sag, og det er, at Livsforfikkingsanstalten er vedbleven at modtage Lieutenant Stephansens Præmier, efterat han var hjemvendt fra Krigen. Dette Forhold er nu ganske vist blevet paakjendt ved Retten, som har meent, at der ikke kunde tages Hensyn til denne Omstændighed, eftersom Livsforfikkingsanstalten ikke havde Anledning til at undersøge Vedkommendes Forhold under Krigen, før der blev Spørgsmaal om at udbetale Forfikkingsbeløbet, og det kan vel være, at der er Noget heri; men paa den anden Side kan man ikke undlade at fæste Opmærksomheden paa den Stilling, som det paagjældende Selskab overhovedet indtager overfor Publicum. Man maa da komme til den Erkjendelse, at det f. Ex. havde været rigtigt, om der i Anledning af Krigen var udgaaet en almindelig Paamindelse fra dette Selskab om, at de, som deeltog deri, havde at gjøre Anmeldelse derom. Ganske vist har Ingen Ret til at være uvidende om de Regler, som gjælde; men paa den anden Side er det af Bigtighed i det Slags Sager, at de Paagjældende saa hyppigt som muligt mindes om dem. (En Stemme: Det er sleet!) Ja, det er mig ikke bekjendt, men hvis det er sleet, falder ganske vist denne min Anke bort. Dette var det ene Moment, hvorpaa jeg ønskede at henlede Opmærksomheden, men efter den Ytring, der saldt fra et æret Medlem, har der maaskee været mindre Grund dertil. Bigtigere forekommer mig imidlertid selve Indstillingen at være, og jeg kan ikke see, at man vil være i Stand til at gaae ind paa den, hvormeget man end kan ønske, at den paagjældende Mand, som paa Grund af uheldige Omstændigheder har lidt et Tab, faaer Erstatning. Paa den ene Side siger man, at Livsforfikkingsanstalten har sine Regler, som den maa overholde, og dette er en rigtig Grundsætning, som jeg kan anerkjende. Dernæst foreligger der en Dom, som frigjør Selskabet for at betale, hvilket altsaa endnu mere bestyrker den Ansuelse, at det er gaaet frem efter strenge Rettsgrundsætninger. Nu kommer man imidlertid paa den anden Side

og gjør Billighedshensynet gjældende, og deri kan der ogsaa være Noget, men Maaden, hvorpaa man gjør dette, kan jeg ikke ret forstaae. Man vil nemlig, at Statskassen — thi Meningen kan jo ikke være nogen anden — skal udbetale Manden en Erstatning for den mulige Feil eller Mangel paa Opmærksomhed mod Publicum, hvori Livsforfikkingsanstalten har gjort sig skyldig, men deri er der ikke nogen rigtig Sammenhæng; thi er det ret, at Manden faaer Noget betalt, kan dette ikke være Statskassens Sag. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa en anden Omstændighed. Man maa nemlig erindre, at et Institut som Livsforfikkingsanstalten maa gaae efter aldeles lovbestemte Regler, og man maa ikke indlade sig paa at kritisere dens Fremgangsmaade, naar den overholder disse, medmindre der skeer Tilfidsættelse af de Hensyn, Anstalten overhovedet skylder dem, som forfikkre; men den Maade at ordne Sagen paa, som her er foreslaaet, forekommer mig, aldeles ikke at være heldig. — Et æret Medlem har dernæst meent, at det enten ved en særlig Lov eller gennem Finantsloven kunde paalægges Livsforfikkingsanstalten at betale Noget; men det forekommer mig, at dette slet ikke gaaer an. (Frederiksen: Det meente jeg heller ikke; jeg sagde kun, at Forholdet i ethvert Tilfælde kun lod sig ordne paa den Maade.) Ja, saa vil jeg tillade mig at udtale, at det slet ikke kan og ingenfinde bør kunne skee paa den Maade. — Endelig skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at eftersom det i Betænkningen er oplyst, at Vedkommende betragtedes som frivillig udtraadt af Anstalten, maa Andrageren have faaet Tilbud om eller maaskee modtaget Værdien af Policerne; thi jeg troer, at den, som frivilligt udtræder, altid faaer udbetalt Værdien af den Police, han har havt i Cie, men, dersom det er Tilfældet, maa det Beløb, han saaledes har faaet, fradrages Erstatningen. Har han ikke faaet det, er det vel, fordi han ikke har villet modtage det. — Det var kun paa disse Momenter, jeg vilde tillade mig at gjøre opmærksom, og navnlig kunde jeg ønske en Udtalelse fra Udvalgets Side om, hvorledes det forklarer, at Statskassen skal betale Noget, som slet ikke vedkommer den; thi Staten garanterer kun, at